

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/130/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117202851
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117202851.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, so sídlom Ludvika van Beethovena 26, Trnava, IČO: 00 175 480, zastúpený: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Miletičova 23, Bratislava, IČO: 36 662 291, proti žalovaným: 1) T. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XXXX/XX, O., 2) J. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XXXX/XX, O., zastúpená žalovaným 1), o vypratanie bytu, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 21C/13/2017-186 zo dňa 5. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalobca má voči žalovaným 1) a 2) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovaným 1) a 2) uložil povinnosť vypratať byt č. XX o výmere 63,02 m² nachádzajúci sa na 5. poschodí bytového domu na Y. ulici č. XX so súpisným číslom XXXX v O., na parcele reg. „C“ č. 8399/93, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, vedený Okresným úradom Trnava katastrálny odbor, pre katastrálne územie O., bez nároku na bytovú náhradu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1) a 2) spoločne a nerozdielne v plnom rozsahu a stým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozsudok súd po citovaní § 663, § 685 ods. 1, § 703 ods. 1 a 2), § 711 ods. 1 písm. d), § 712a ods. 3, § 126 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) vecne odôvodnil tým, že po vykonanom dokazovaní dospel súd k právnomu záveru, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná a žalobe je potrebné vyhovieť. V konaní nebolo sporným, že žalovaní 1) a 2) opakovane, v čase dlhšom ako tri mesiace, neplatili nájomné a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu tak ako im táto povinnosť vyplývala z uzavretej nájomnej zmluvy. Procesná obrana žalovaných spočívala v tom, že si voči pohľadávke Bytového družstva so sídlom v Trnave jednostranne započítavali pohľadávky, ktorých právny dôvod a výšku určovali svojvoľným rozhodnutím, t. j. bez preukázania ich spôsobilosti na kompenzáciu, keď tieto pohľadávky mohli vzniknúť až právoplatným rozhodnutím súdu a preto do času právoplatného priznania súdom neexistujú. Žalovaní tiež poukázali na to, že dlžnú sumu dodatočne uhradili, a preto mali za to, že malo dôjsť k obnoveniu ich nájomného vzťahu, k čomu ale nedošlo. K tomu súd uvádza, že aj po skončení nájomného vzťahu je povinnosťou bývalých nájomcov dlh na nájomnom a úhradách za služby spojené s užívaním bytu uhradiť a preto samotným uhradením tejto pohľadávky prenajímateľa za

obdobie do skončenia nájmu nedochádza k obnoveniu nájmu, ale len k splneniu si zákonnej a zmluvnej povinnosti žalovaných.

3. Taktiež v konaní nebolo sporným, že v dôsledku hrubého porušenia povinnosti žalovanými 1) a 2) rozhodol prenajímateľ, Bytové družstvo so sídlom v Trnave, o vypovedaní nájmu a to uznesením Predstavenstva Bytového družstva č. 69 zo dňa 20.06.2016, v dôsledku ktorého bola dňa 27.06.2016 žalovaným 1) a 2) daná výpoveď z nájmu družstevného bytu. Procesná obrana žalovaných 1) a 2) v tejto časti spočívala v tom, že v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 33C/47/2017 sa domáhajú, aby súd zrušil uznesenie Zhromaždenia delegátov pri Bytovom družstve so sídlom v Trnave zo dňa 27.04.2017, ktorým bolo potvrdené uznesenie Predstavenstva Bytového družstva č. 69 zo dňa 20.06.2016. Súd pripojením spisu sp. zn. 33C/47/2017 mal preukázané, že v tomto konaní sa žalobou doručenou súdu dňa 23.05.2017 žalovaní 1) a 2) tiež domáhajú zrušenia uznesenia Predstavenstva Bytového družstva č. 69 zo dňa 20.06.2016, o ktorých žalobných návrhoch nebolo ku dňu rozhodovania súdu o vyprataní žalovaných 1) a 2) právoplatne rozhodnuté. Pripojením spisu sp. zn. 33C/47/2017 mal súd preukázané, že žalovaní 1) a 2) sa v konaní nedomáhajú určenia neplatnosti výpovede v zmysle § 711 ods. 6 OZ, ale zrušenia uznesení. Z povahy veci je zrejmé, že nie je možné sa domáhať zrušenia uznesenia, ktoré je neplatné, a contrario je možné sa domáhať zrušenia len takéto uznesenia, ktoré je platným. Nakoľko nie je predmetom tohto konania skúmať, či majú bývalí nájomcovia naliehavý právny záujem na požadovanom rozhodnutí, zrušení uznesení orgánov Bytového družstva so sídlom v Trnave ako bývalého prenajímateľa, súd tak nemal zistenú žiadnu prekážku konania, pre ktorú by mal pristúpiť k iným vhodným opatreniam, keď v konaní sp. zn. 33C/47/2017 sa nerieši otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie o žalobnom návrhu prenajímateľa spočívajúceho vo vyprataní bývalých nájomcov, ktorí užívajú družstevný byt po skončení nájmu. Nakoniec súd mal elektronickú lustráciu v súdnom manažmente preukázané, že na súde nebola v lehote troch mesiacov od doručenia výpovede, u žalovaného 1) dňa 13.07.2016 a u žalovanej 2) dňa 26.08.2016, t. j. najneskôr do dňa 26.11.2016 žalovanými 1) a 2) podaná žaloba o určenie neplatnosti výpovede.

4. V konaní tak bolo sporným účinné doručenie výpovede žalovanej 2), keď táto na pojednávaní dňa 06.06.2018 poprela, že by jej výpoveď zo dňa 27.06.2016 bola doručená ako aj to, že by podpis na doručenkách zo dňa 26.08.2016 bol jej vlastným. K popretiu pravosti podpisu žalovanej 2) súd uviedol, že mal voľným porovnaním podpisov žalovanej 2) na oboch doručenkách zo dňa 26.08.2016 a na doručenke zo dňa 11.09.2017, ktorým žalovaná 2) prevzala žalobu s prílohami, na vyjadrení k žalobnému návrhu (rub č. I. 38), na doplnení vyjadrenia (č. I. 40), vyjadrení zo dňa 14.04.2018 (rub č. I. 67), na doručenkách z predvolania (č. I. 57, 125, 169), na splnomocnení žalovaného 1) na zastupovaní v konaní (č. I. 178) preukázanú zhodu podpisov žalovanej 2) a preto nemal pochybnosti o tom, že podpisy na doručenkách zo dňa 26.08.2016 patria žalovanej 2), keď nemal dôvod pochybovať o službách poštového podniku s prihliadnutím na skutočnosť, že vo všetkých prípadoch šlo o podania adresované súdu dobrovoľne podpísané žalovanou 2), alebo o doručenky zo súdnych zásielok doručovaných do vlastných rúk žalovanej 2), ktorá sa musí pri prevzatí legitimovať preukazom totožnosti (občianskym preukazom, cestovným pasom). Taktiež pre účinné popretie v zmysle § 151 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) je nevyhnutné, aby žalovaná 2) uviedla vlastné tvrdenie, komu podľa nej teda patrí podpis resp. navrhla vykonanie dôkazu za účelom unesenia bremena tvrdenia. Nakoľko súd z vykonaného porovnania nemal pochybnosti o pravosti podpisov žalovanej 2) na doručenkách, žalovaná 2) neúčinne poprela tvrdenie žalobcu a nenavrhla vykonanie žiadneho dôkazu, súd prijal záver, že dňa 26.08.2016 boli žalovanej 2) doručené dve zásielky do vlastných rúk od odosielateľa Bytové družstvo so sídlom v Trnave.

5. K účinnému doručeniu výpovede žalovanej 2) súd uviedol, že žalobca preukázal, že dňa 22.08.2016 podal na Slovenskej pošte, a. s. dve zásielky adresované žalovanej 2) a jednu zásielku adresovanú žalovanému 1). Žalovaní 1) a 2) vo vyjadrení zo dňa 12.09.2017, doručenom súdu dňa 02.10.2017 uviedli a dňa 20.04.2018 preukázali, že po doručení výpovede jej manželovi, žalovanému 1) dňa 13.07.2016, napísali „Odvolanie voči rozhodnutiu predsedníctva BD“ zo dňa 15.07.2016 (na odvolaní nesprávne 15.06.2016) a tiež žalovaná 2) „List predsedovi Predstavenstva Ing. G.“, v ktorom mu oznámila, že zaplatila dlžné sumy za mesiace apríl, máj, jún 2016. Teda žalovaní poukazovali na to, že v rozhodnom období tu bol aj iný dôvod korešpondencie medzi účastníkmi, keď na podané odvolanie im obom odpovedalo Bytové družstvo so sídlom v Trnave podaním zo dňa 16.08.2016 - súd má za to, že ide o jednu z dvoch zásielok podaných na pošte dňa 22.08.2016, doručenej žalovanej 2) dňa 26.08.2016 - „Odpoveď na Vaše odvolanie voči rozhodnutiu Predstavenstvo BD“ v súdnom spise na č. I. 75, v ktorom

im bolo oznámené, že Predstavenstvo na základe uznesenia č. 73 zo dňa 08.08.2016 im ukladá zaplatiť dlžnú sumu do 30.09.2016 a zároveň pravidelne platiť mesačné úhrady a ak tieto podmienky budú splnené, bude s nimi obnovená zmluva o nájme bytu. Zároveň dňa 18.08.2016 predseda Predstavenstva adresoval stanovisko k Listu žalovanej 2/ zo dňa 15.07.2016, v ktorom uviedol, že je toho názoru, že Bytové družstvo so sídlom v Trnave postupovalo v súlade so zákonom, nemohlo tolerovať svojvoľné rozhodnutie jej manžela o úpravách mesačného zálohového predpisu za užívanie bytu, uviedol, že je potrebné zaplatiť dlžnú sumu do 30.09.2016 a pravidelne platiť mesačné úhrady za užívanie bytu a ak tieto podmienky budú splnené, bude obnovená s nimi zmluva o nájme bytu. Súd má za to, že mohlo ísť o druhú z dvoch zásielok podaných na pošte dňa 22.08.2016, doručenej žalovanej 2) dňa 26.08.2016, rovnako ako mohol byť list predsedu predstavenstva doručovaný spolu s Odpoveďou na odvolanie. Bol to žalobca, kto tvrdil, že tieto listiny boli doručované samostatne.

6. Na obe tieto podania Bytového družstva a predsedu Predstavenstva Bytového družstva reagovali žalovaní nájomcovia listom „Výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie náhrady škody“ zo dňa 06.09.2016, v ktorom si vyčíslili „svoje pohľadávky“ a žiadali BD so sídlom v Trnave, aby im ich zaplatilo do 20.09.2016 na meno žalovaného 1). Dlžné zálohové platby za mesiace 11,12/2014 neuhradili, pretože tie by uhradili, ak by im BD so sídlom v Trnave uhradilo nimi vyčíslené pohľadávky. Taktiež mal súd preukázané, že dňa 10.09.2016 spísali žalovaní „Doplnenie Odvolania voči rozhodnutiu predstavenstva“, osobne podané do podateľne Bytového družstva so sídlom v Trnave dňa 12.09.2016.

7. Ako uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 27.02.2012, sp. zn. 4MCdo/232/2010, z § 710 ods. 3 OZ vyplýva, že nevyhnutným predpokladom začatia plynutia zákonnej trojmesačnej výpovednej lehoty, uplynutím ktorej dochádza k zániku nájomného vzťahu medzi prenajímateľom a nájomcom bytu, je doručenie písomnej výpovede nájmu bytu nájomcovi, pričom na doručenie písomnej výpovede nájmu bytu sa primerane použijú ustanovenia § 106 a § 112 CSP. Ani z § 710 a nasledujúcich OZ pojednávajúcich o zániku nájmu bytu, ani z § 106 a § 112 CSP, ako ani z iných právnych predpisov nevyplýva prenajímateľovi povinnosť označiť obálku, v ktorej zasiela výpoveď nájmu bytu, prípadne poštový podací lístok, používaný na doporučené zasielane písomnosti, označením, že v obálke sa nachádza výpoveď nájmu bytu, a nevyplýva z nich ani povinnosť zaslať takúto listinu doporučené do vlastných rúk. Aj v prípade, že by povinnosť označiť predmet (obsah) písomnosti na obálke alebo na poštovom podacom lístku používanom na doporučené zasielanie písomnosti vyplývala z určitého všeobecne záväzného právneho predpisu, bolo by i tak nemožné, pri tvrdení opaku, preukázať predmet (obsah) obálky. Pokiaľ teda prenajímateľ má zákonnú možnosť doručiť nájomcovi výpoveď nájmu bytu poštou, pričom pre právne účinné doručenie takejto zásielky adresátovi zákon nevyžaduje dodržanie iných, než v §§ 106, 112 CSP stanovených podmienok, v danom prípade pri nespochybniteľnom zámere žalobcu dať žalovaným 1) a 2) výpoveď z nájmu bytu a dosiahnuť vypratanie tohto bytu, ktorý zámer žalobcu preukázal listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, pre odstránenie spornosti otázky, či výpoveď nájmu bytu bola žalovanej 2) doručená alebo nie, za situácie, keď na jednej strane žalovaná 2) tvrdí, že výpoveď nájmu jej nebola doručená, resp. že o nej nevie, a na druhej strane si preukázateľne zásielku, ktorá je v časovej súvislosti s podanou a doručovanou výpoveďou, o ktorej žalobca tvrdí, že obsahuje výpoveď nájmu bytu, osobne prevzala na pošte 26.08.2016, bolo povinnosťou žalovanej 2) preukázať opak toho, čo o obsahu tejto zásielky tvrdil žalobca. Aj keď v rozhodnom období bola žalovanej 2) doručovaná „Odpoveď na Vaše odvolanie“ zo dňa 16.08.2016 a „List predsedu Predstavenstva“ zo dňa 18.08.2016, nebolo tým vylúčené tvrdenie žalobcu, že zároveň s listom od predsedu predstavenstva žalobcu, bola žalovanej 2) opakovane doručovaná aj výpoveď z dôvodu odstránenia akýchkoľvek možných pochybností vznesených samotnou žalovanou 2) v liste a odvolaní k doručovaniu výpovede z nájmu bytu. Preto pri riešení spornosti tejto otázky mal súd nakoniec za to, že výpoveď z nájmu bytu bola nespochybniteľne doručená do rúk žalovanej 2) dňa 11.09.2017 cestou súdu, keď žalovanej 2) bola preukázateľne doručená žaloba o vypratanie bytu, spolu s prílohami spočívajúcimi aj vo Výpovedi z nájmu bytu zo dňa 27.06.2016 a ktorá doručka je v spisovom materiáli (v súdnom spise na č. I. 29). V praxi súdov sa ustálilo, že niektoré hmotnoprávne účinky právnych úkonov uskutočnených podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka môžu nastať okamihom, kedy je napr. žalobný návrh doručený druhej procesnej strane na vyjadrenie. Ako príklad možno uviesť, ak niekto žaluje o vydanie bezdôvodného obohatenia a žiada aj úroky z omeškania (pričom nevie preukázať, kedy žalovaného vyzval na jeho vydanie), súd mu úroky z omeškania prizná od doby kedy bol žalobný návrh doručený žalovanému. Rovnako tak, ak napr. prenajímateľ nevie v konaní o vypratanie nehnuteľnosti preukázať doručenie výpovede z nájmu, účinky výpovede nastávajú až po tom, čo bola takáto výpoveď doručená žalovanému cestou súdu v rámci doručovania žalobného návrhu

s prílohami na vyjadrenie. V tomto prípade však súd takúto písomnosť rovnako doručuje postupom podľa § 116 ods. 1 v spojení s § 106 ods. 1 písm. a) CSP, teda do vlastných rúk, aj v prípade, že by prenajímateľ nedoručoval výpoveď do vlastných rúk nájomcu. Týmto mal súd nespochybniteľne preukázané, že žalovanej 2) bola doručená výpoveď z nájmu bytu najneskôr dňa 11.09.2017, že v lehote troch mesiacov od jej doručenia cestou súdu žalobu o určenie neplatnosti výpovede žalovaní nepodali a preto sa na ňu hľadí ako na platnú.

8. Súd zhodnotením všetkých dôkazov podľa svojej úvahy, jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti, so starostlivým prihliadnutím na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, došiel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal súd za nesporne preukázané, že žalobca je výlučným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Uplynutím trojmesačnej výpovednej doby dňa 11.12.2017 došlo k zániku nájmu bytu žalovanými nájomcami bez právneho nároku na bytovú náhradu. Nakoľko faktickým užívaním bytu po skončení nájmu nedochádza k obnoveniu nájomnej zmluvy k bytu (§ 710 ods. 2 v spojení s § 676 ods. 2 OZ), bolo povinnosťou žalovaných 1) a 2) uplynutím výpovednej doby nájmu predmetný byt vypratať. Pre nesplnenie si tejto povinnosti žalovanými s priznaním ochrany vlastníckeho práva žalobcovi ako vlastníkovi rozhodol súd o povinnosti žalovaných 1) a 2) vypratať byt do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd nemal v spore tvrdené ani preukázané žiadne okolnosti, pre ktoré by došiel k záveru, že ide o dôvodný prípad na strane žalovaných pre určenie dlhšej lehoty na splnenie súdom uloženej povinnosti. Žalovaní netvrdili a preto ani nepreukázali, že by boli v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, súd žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa nezistil, preto mal za to, že žalovaní 1) a 2) nemajú nárok na žiadnu bytovú náhradu.

9. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalovaní 1) a 2). Odvolanie odôvodnili tým, že žalobca voči žalovaným eviduje pohľadávku vo výške 348,83 eura (dve znížené zálohové platby za november a december 2014). Pohľadávky žalovaných 1) a 2) sú uvedené vo výzve na vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie náhrady škody zo 06.09.2016. Keď žalovaní neberú do úvahy náhradu škody vzniknutú na zdraví, ktorá je predmetom konania 13C/347/2013, potom je zrejmé, že pohľadávky žalovaných sú niekoľkonásobne vyššie než ich záväzky. Z tohto vyplýva, že žalobca voči žalovaným postupoval v rozpore s dobrými mravmi. Po úhrade časti dlhu žalovanými mala byť zo strany žalobcu výpoveď zrušená. Z právneho hľadiska aj z tohto dôvodu možno výpoveď považovať v zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 4Cdo/119/2011 za absolútne neplatný právny úkon.

11. Posudzovanie doručovania výpovede z nájmu bytu (v bode 24 odôvodnenia rozsudku) podľa § 106 a § 112 CSP je právny nezmysel. Na doručovanie výpovede sa vzťahujú interné predpisy, t. j. stanovy, rokovací a volebný poriadok, a volebný poriadok, ktoré na tieto účely vydal žalobca a to z dôvodu, že spory medzi členom a družstvom sa podľa § 261 ods. 3 písm. b) riadia Obchodným zákonníkom. Konštatovanie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. Žalovaní nesúhlasia s doručením výpovede žalovanej 2), predloženie dôkazov z poštového denníka žalobcu na pojednávaní dňa 05.06.2018 je podľa názoru žalovaných dôkazom o falšovaní verejných listín. Nepriamym dôkazom je aj to, že písomnosť výpovede z nájmu bytu neobsahuje interné číslo vytvorené v systéme odosielateľa (spisová značka v záhlaví). Je zrejmé, že výpoveď je neplatná z dôvodu, že nebola doručená manželke spôsobom, ktorý ustanovuje čl. 17 ods. 2 rokovacieho a volebného poriadku žalobcu (ďalej len RaVP). Čl. 17 ods. 2 nariaďuje doručovanie výpovede nájmu bytu samostatne obom manželom.

13. Rozsudok NS SR 4MCdo/232/2010, na ktorý poukazuje súd vo svojom odôvodnení nemožno uplatniť pre toto konanie, pretože sa netýka sporu medzi bytovým družstvom a jeho členmi. Zaoberať sa doručovaním výpovede z nájmu bytu žalovanej 2) je z právneho pohľadu bezpredmetné. Najdôležitejším prostriedkom procesnej obrany je skutočnosť, že uznesenie z 20.06.2016 podpísané pani X. a pánom G. je absolútne neplatný právny úkon (podľa čl. 76, 69, 70 ods. 1, 57 ods. 4). Tento prostriedok procesnej obrany bol uvedený aj do zápisnice o pojednávaní dňa 05.06.2018. K absolútnej neplatnosti právneho úkonu aj uznesenie NS SR 4Cdo 119/2011, uznesenie NS SR 4Cdo 62/2009, rozsudok NS ČR sp. zn. 26Cdo 586/99.

14. Na základe vyššie uvedeného možno vyvodit' odôvodnený záver o tom, že povinnosťou žalovaných nebolo podávať žalobu na súd do 3 mesiacov z troch dôvodov, a to z dôvodu, že výpoveď nebola doručená žalovanej 2), doručovanie podľa § 106 a § 112 CSP nemožno aplikovať na nájomný vzťah medzi družstvom a jeho členom uznesenie a z neho vychádzajúca výpoveď z nájmu bytu je absolútne neplatný právny úkon.

15. Podľa názoru žalovaného o žalobe žalobcu rozhodoval vylúčený sudca (vylúčenie sudkyne K. B. z konania z dôvodu uplatňovania čl. 32 ústavy ešte v priebehu konania), § 365 ods. 1 písm. c) CSP; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, § 365 ods. 1 písm. f); a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, § 365 ods. 1 písm. h). Sudkyňa najdôležitejší prostriedok procesnej obrany, absolútnu neplatnosť výpovede v odôvodnení úplne odignorovala. Samotná sudkyňa na pojednávaní v máji 2018 v zápisnici vyjadrila právny názor o tom, že žaloba sa javí ako nedôvodná, lebo žalobca je v dôkaznej núdzi. Na pojednávaní dňa 05.06.2018 sudkyňa advokátom žalobcu evidentne pomáhala odstraňovať dôkaznú núdzu. Sudkyňa prostriedky procesnej obrany žalovaných síce zapisoval, ale ich vôbec nebrala do úvahy. Na to bol upozornený aj predseda súdu sťažnosťou z 11.06.2018. Na pojednávaní dňa 05.06.2018 bolo sa ukázalo, že sudkyňa B. porušuje zásady sudcovskej etiky, nesprávne vyhodnocuje dôkazy, najmä žalobcom predloženú sfaľšovanú verejnú listinu (doručenku), a ignoruje prostriedky procesnej obrany žalovaných. Na základe vyššie uvedených skutočností bol žalovaný voči sudkyňi nútený na pojednávaní dňa 05.06.2018 uplatniť právo na odpor a pojednávanie opustiť, čo ale sudkyňa nezapísala do zápisnice.

16. Na základe vyššie uvedenej právnej argumentácie žalovaní preto navrhli, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu žalobcu zamietol a nepriznal žiadnej zo strán náhradu trov konania.

17. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý považuje za správny po vecnej a právnej stránke a navrhuje ho potvrdiť. V konaní bolo preukázané, že sú dané dôvody smerujúce k vyhovneniu žaloby o vypratanie bytu č. XX nachádzajúceho sa na 5. p. bytového domu na Y. ulici XX v O.. V tejto súvislosti žalobca uvádza, že žalovaní účelovo podávajú skutočnosti týkajúce sa absencie doručenia výpovede žalovanej 2). Žalovaná 2) listom zo dňa 15.06.2016 požiadala žalobcu o splátkový kalendár a zároveň uviedla, že jej nebola doručená výpoveď z nájmu, ale len jej manželovi, žalovanému 1). Z toho dôvodu žalobca opätovným zaslaním druhého doporučeného listu odstránil tento nedostatok a zaslal aj žalovanej 2) výpoveď z nájmu bytu z opatrnosti, aby došlo k zachovaniu právnej istoty. Uvedené skutočnosti potvrdil aj súd prvej inštancie. Uplynutím trojmesačnej výpovednej doby dňa 11.12.2017 došlo k zániku nájmu bytu žalovanými, nájomcami a to bez právneho nároku na bytovú náhradu. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

19. Po podaní odvolania žalovaní 1) a 2) do spisu súdu založili 19.02.2019 podanie nazvané „Žiadosť o prikázanie sporu inému súdu“, preto odvolací súd predložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu podľa § 39 ods. 2 a 3 CSP. NS SR vrátil vec odvolaciemu súdu 24.02.2020 s odôvodnením, že vychádzajúc z premisy, že jednotlivé právne úkony strán sporu treba vnímať a vykladať s prihliadnutím na ich vôľu, ktorá je vyjadrená v obsahu tohto úkonu, podľa názoru najvyššieho súdu v danom prípade z obsahu podania žalovaných 1) a 2) zo dňa 17.02.2019 formálne označeného ako „Žiadosť o prikázanie sporu inému súdu“ (č.l. 205-206) nevyplýva, že by sa domáhali prikázať spor inému krajskému súdu

z dôvodu vhodnosti v zmysle § 39 ods. 2 CSP, t.j. že by žalovaní 1) a 2) týmto podaním sledovali prikázanie veci inému súdu z dôvodu zabezpečenia hospodárnejšieho, rýchlejšieho či po skutkovej strane spoľahlivejšieho a dôkladnejšieho prejednanía sporu. Naopak, z obsahu tohto podania vyplýva, že de facto primárne uplatnili námietku zaujatosti voči sudcom súdu prvej inštancie a sudcom odvolacieho súdu a domáhali sa ich vylúčenia z konania v spore a na základe tohto vylúčenia sudcov uvedených súdov sa sekundárne domáhali prikázania sporu inému súdu. Podľa názoru NS SR úlohou odvolacieho súdu bude procesne vyhodnotiť námietku zaujatosti voči jeho sudcom v zmysle § 52 a 53 CSP a ak dospeje k záveru, že sú splnené procesné podmienky na konanie o nej, bude postupovať podľa § 54 ods. 1 CSP s tým, že vec predloží nadriadenému súdu (najvyššiemu súdu) s vyjadrením zákonného senátu a vzhľadom na obsah námietky z dôvodu hospodárnosti a efektívnosti i s vyjadrením ďalších sudcov odvolacieho súdu (§ 55 CSP).

20. Podľa § 53 ods. 1, a 3 CSP, námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, od kedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

21. Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

22. Žalovaní 1) a 2) námietku zaujatosti zákonnej sudkyne súdu prvej inštancie a ostatných sudcov súdu prvej inštancie (posudzujúc podanie žalovaných zo dňa 17.02.2019 podľa obsahu) odôvodnili tým, že pri vydávaní rozsudku sa zákonná sudkyňa podieľala na páchaní trestnej činnosti žalobcu, ktorý falšoval a pozmeňoval verejnú listinu. Voči ostatným sudcom súdu prvej inštancie žalobca uplatňoval námietku zaujatosti podľa čl. 32 ústavy. Voči ostatným sudcom Krajského súdu v Trnave žalovaní 1) a 2) uplatňovali námietku zaujatosti z dôvodu, že opakovane potvrdzovali rozsudky okresného súdu, pričom žalovaní v podaní konkretizovali jednotlivé rozsudky spisovými značkami.

23. Z obsahu podania žalovaných nevyplýva, že by namietali zaujatosť sudcov či už prvoinštančného alebo odvolacieho súdu relevantným spôsobom a poukazovali by na pomer sudcov k veci alebo pomer sudcov k stranám konania, resp. ich zástupcom (podľa § 52 s poukazom na § 49 CSP), ale namietajú rozhodovaciu činnosť sudcov, resp. okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcov. V súlade s citovaným § 53 ods. 3 CSP odvolací súd preto na takúto námietku zaujatosti neprihliadol a pokračoval v konaní.

24. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec i správne právne posúdil a v rozsudku poukázal na aplikovateľné rozhodnutia vyšších súdnych autorít. S poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku a nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom, ktorí vo svojom odvolaní neuvádzajú žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než tie, ktoré uviedli už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal. K veci sa považuje za potrebné dodať nasledovné:

25. Žalobca sa žalobou domáhal vypratania bytu žalovanými potom, ako im bola daná výpoveď z nájmu bytu. Po uplynutí výpovednej lehoty skočil nájom bytu, ktorý vznikol na základe nájomnej zmluvy zo dňa 22.09.1995. Po uplynutí výpovednej doby žalovaní 1) a 2) užívajú byt (špecifikovaný v žalobe) bez právneho dôvodu. Žalovaní 1) a 2) sa počas konania bránili tým, že žalovanej 2), manželke žalovaného 1) nebola výpoveď riadne doručená (ako to vyžaduje ustálená súdna prax), preto je výpoveď neplatná a nájom bytu nezanikol.

26. V čase rozhodovania súdom prvej inštancie súd v konaní rozhodoval na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (§ 215 CSP). Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Aby strana konania mohla splniť

svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia; predpokladom dôkaznej povinnosti je totiž povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ strana konania nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, tak spravidla nemôže ani splniť dôkaznú povinnosť. Pokiaľ ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti, bude mať pre stranu väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. V prípade, ak strana konania aj tvrdí určitú skutočnosť, je jej povinnosťou tvrdenú skutočnosť preukázať. V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že žalovaní neunesli dôkazné bremeno a do skončenia dokazovania súdom prvej inštancie uznesením na pojednávaní 05.12.2018 nepreukázali, že by podpis na doručenke, preukazujúci prevzatie výpovede z nájmu bytu nepatril žalovanej 2) a naopak, žalobca počas konania preukázal, že výpoveď z nájmu bytu žalovanej 2) doručil, čím jednostranný právny úkon výpoveď z nájmu bytu nadobudol účinnosť, čo malo za následok, že záväzkový vzťah medzi stranami sporu založený nájmnou zmluvou zanikol a žalovaní užívajú byt bez právneho dôvodu. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaní 1) a 2) sa nedomáhali neplatnosti výpovede z nájmu bytu súdnou cestou.

27. Žalovaní vo vyjadrení k žalobe tvrdili, že žalovanej 2) výpoveď z nájmu bytu nebola doručená. V takom prípade bolo potrebné vychádzať z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 13/2009, v ktorom sa súd zaoberal otázkou tzv. negatívnej dôkaznej teórie, ktorú treba rešpektovať pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho ktorého účastníka. Ide o pravidlo, že neexistencia (niečoho) sa zásadne nepreukazuje. Od nikoho nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Napríklad od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval, že mu žalovaný ešte nevrátil požičané peniaze, je na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že pôžičku už vrátil. Žalovaní 1) a 2) tým, že popreli doručenie výpovede z nájmu bytu žalovanej 2), teda tvrdili neexistenciu doručenia, došlo k preneseniu dôkazného bremena na žalobcu, t.j. bolo jeho povinnosťou preukázať, že žalovanej 2) výpoveď z nájmu bytu doručil a nastali účinky doručenia právneho úkonu. Žalobca v súvislosti s doručením výpovede z nájmu bytu žalovanej 2) poukázal na list žalovanej zo dňa 15.07.2016 (č.l. 133) adresovaný žalobcovi, v ktorom sama žalovaná 2) okrem iného konštatuje, že 13.07.2016 sa od manžela sprostredkovane dozvedela, že im dal žalobca výpoveď a prečítala si dôvody výpovede. V liste tiež žalobcu upozorňuje na to, že jej doposiaľ výpoveď nebola doručená do vlastných rúk. Žalobca tvrdil, že po obdržaní listu žalovanej napravil chybu a výpoveď jej doručil a rovnako jej doručil odpoveď na jej list dňa 26.08.2016 a svoje tvrdenie preukázal dvoma doručenkami (č.l. 131 a 132), preukazujúcimi, že žalovaná 2) prevzala písomnosti jej adresované. Žalovaná 2) sa na pojednávaní 06.06.2018 (č.l. 139) bránila tým, že podpis na doručenke nepatrí jej. Žalovaná 2) ale svoje tvrdenie, že jej podpis nie je jej žiadnym spôsobom nepreukázala (súkromným znaleckým posudkom) a ani nenavrhol vykonať dokazovanie preukazujúce, že podpis na doručenke nie je žalovanej 2). V takejto dôkaznej situácii mohol súd prvej inštancie dospieť k záveru, že žalovanej 2) bola výpoveď z nájmu bytu doručená 26.08.2016 a uplynutím výpovednej lehoty zanikol nájmný vzťah medzi stranami sporu. Súd prvej inštancie v bode 27 odôvodnenia rozsudku sa podrobne vysporiadal s námietkami žalovaných 2) týkajúcich sa označenia a spôsobu doručenia listovej zásielky.

28. Rovnako správny bol záver súdu o tom, že konanie o neplatnosť uznesenia orgánu žalobcu vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 33C/47/2017 nie je konaním, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá by mala mať význam pre toto konanie o vypratanie. Rozhodnutia orgánov žalobcu sa týkali spornej otázky výpovede z nájmu bytu, jej platnosti, resp. neplatnosti, ale počas konania nebolo sporné, že žalovaní 1) a 2) žalobu o neplatnosť výpovede z nájmu bytu nepodali. Len v konaní o (ne)platnosť právneho úkonu je možné sa zaoberať samotným právnym úkonom a procesom jeho schvaľovania a prípadného rozhodovania o ňom, ak to vyžadujú interné predpisy právnickej osoby z hľadiska jeho neplatnosti či už absolútnej, relatívnej, čiastočnej a pod. V konaní o vypratanie je podľa názoru odvolacieho súdu sa možné zaoberať už len účinnosťou výpovede z nájmu bytu, t.j. či doručením výpovede z nájmu bytu začala plynúť výpovedná doba a či uplynula.

29. Nie je opodstatnený názor žalovaných, že súd sa mal dopustiť zásahu do procesných práv žalovaných tým, že sudkyňa na pojednávaní v máji 2018 v zápisnici vyjadrila právny názor o tom, že žaloba sa javí ako nedôvodná, lebo žalobca je v dôkaznej núdzi a na pojednávaní dňa 05.06.2018 by mala sudkyňa pomáhať žalobcovi odstraňovať dôkaznú núdzu. Súd prvej inštancie na pojednávaní 09.05.2018 (č.l. 125) postupoval v súlade s § 181 ods. 2 CSP, podľa ktorého bol súd oprávnený po otvorení pojednávania a po prednesoch strán sporu určiť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporu sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná.

Súd bol tiež oprávnený uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci. Následne ako súd postupoval podľa § 181 ods. 2 CSP žalobca navrhol odročiť pojednávania za účelom preverenia a zistenia, či bola žalovanej 2) doručovaná výpoveď z nájmu bytu.

30. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že žalovaní opakovane v odvolaní (a aj počas konania na súde prvej inštancie) tvrdia, že výpoveď z nájmu bytu je absolútne neplatná. Z § 711 ods. 6 OZ (neplatnosť výpovede môže nájomca uplatniť na súde do troch mesiacov odo dňa doručenia výpovede; účinky výpovede nastanú až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým sa zamietne návrh na určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu) však vyplýva, že ak sa žalovaní domnievali, že výpoveď je neplatná, mali podať žalobu o neplatnosť výpovede z nájmu bytu a len súd bol oprávnený na základe vykonaného dokazovania určiť, či je výpoveď (ne)platná. Súd v konaní o vypratanie neboli povinné akceptovať názor žalovaných o neplatnosti výpovede. Rovnako je tomu pri určovaní žalovaných, akú výšku platieb budú platiť žalobcoví v súvislosti s užívaním ich bytu na základe vlastného rozhodnutia bez toho, aby sa prispôbili orgánom žalobcu a väčšine užívateľov bytov, čo následne vyústilo po podaní výpovede z nájmu bytu. Ak sa žalovaní domnievali, že majú žalobcoví platiť menej, ako od nich požadoval, mali sa svojich nárokov domáhať súdnou cestou a len po vydaní rozhodnutia v ich prospech boli oprávnení žiadať vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov. Žalovaní 1) a 2) v každom podaní poukazujú na skutočnosť, že využívajú svoje právo na odpor podľa čl. 32 Ústavy SR (občania majú právo postaviť sa na odpor proti každému, kto by odstraňoval demokratický poriadok základných ľudských práv a slobôd uvedených v tejto ústave, ak činnosť ústavných orgánov a účinné použitie zákonných prostriedkov sú znemožnené). Odvolací súd však konštatuje, že nejde o účinnú a po právnej stránke relevantnú obranu žalovaných 1) a 2), pretože uvedený článok ústavy upravuje politické práva občanov a toto súdne konanie sa netýka uplatňovania politických práv a navyše žalovaní vôbec nie sú v situácii, kedy by im mali byť znemožňované zákonné prostriedky obrany, resp. zákonné prostriedky uplatňovania ich práv.

31. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalovaných 1) a 2), nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie ich práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

32. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaných odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

33. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane odvolaním osobitne nenapadnutého záväzného výroku o náhrade trov konania, v súlade s § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a konštatovaní, že žiaden odvolací dôvod, na ktorý poukazovali žalovaní 1) a 2) nebol naplnený.

34. Žalobca má voči žalovaným 1) a 2) podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu

úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon _____ pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).